

дна-та нощъ и съ тѣзи мисли вжрвялъ половинъ задрѣмалъ и захласналъ.

«Около единъ часъ тѣ тѣй вжрвели, качили са и спирали насамъ нататкъ по гора-та, туку изведнажъ куче-то са спира и хванало да ржмжи. Тутакси и капитанинъ-тъ туря ржка на пушка-та си; но прѣди да са смисли що е и какво е, ето ти два куршума му минуватъ наблизо и го позакачватъ въ крака. Между това той сапикасва едно момче да излиза задъ едно дърво и испразднува още единъ пищовъ срѣщу му. Капитанина безъ да губи време, обгѣга пушка-та и го замѣрва тѣй вѣрно, що-то клето-то момче си истжрва пищова отъ ржцѣ-тѣ, цѣла-та му ржка са пржснала и обжрналъ да бѣга тѣй силно, та и куче-то, кое-то ако и да бѣше вече старо, не можало да го стигне, па и сама-та английска пушка видяла са да не го достига. На капитанина тази нощъ му дотегнало, зашто-то отъ рана-та захванало да тече тѣй силно кржвъ, та всички вржзски, кои-то той употрѣбилъ да я вжрже не помагало нищо; той си извадилъ и кжрна-та и вжрзалка-та отъ врата, но се било още малко. И тѣй той сарѣши, отъ като напжлни отъ ново пушка-та си, да са вжрне назадъ, но изъ пжтя са забжркалъ, зашто-то мѣсечина-та го измамила, тѣй що-то като изминалъ нѣколко часа, едва можалъ да види отъ далеко стрѣха-та на вила-та си. Но сега той бѣше много изнемощялъ; зашто-то много кржвъ истекло до дѣ да си дойде, та са спрѣлъ на пжтя да си отпочине малко.

«Но кой не можа да са дигне още веднажъ отъ место-то си, то бѣло куче-то, кое-то случилъ втория коршумъ и то смжртно; то са влечало до тука съ господаря си; тамъ си и умрѣло вѣрно-то му куче, кое-то въ продължение на нѣколко часа, то нито гжкнало отъ болестъ. Сега на капитанина му са дожаляло, като видѣлъ стария си приятель да са простира на земя-та, като помахало още веднажъ съ опанка-та си, послѣ испустило душа-та си. Капитанина, кой-то едва можеше да са дигне, искалъ да го земе съ себе си до въ кжщи, зашто-то гладни-тѣ звѣрове биха го разграбили до сутрень-та. Той искаше да му опрѣдели единъ гробъ, съ това да си направи послѣдни-тѣ почести на заслуживия си приятель, за това го и натовари на пушка-та си и го носеше до порта-та си, макаръ сили-тѣ и да не му допрощавали. Тѣй той дойде съ половинъ изнемощели крачки предъ желѣзна-та си врата, бржкна масторски презъ дупки-тѣ и си отвори врата-та. Много са